

teatre

La comèdia
El bon pare, de David
Plana, al Borràs

LA GALERIA

televisió *The Corner* • llibres *Enlloc, mai*, d'Iban Zaldua • gastronomia *Més sang!*

El recull de contes *Twis-tanschauung* (Premi Documenta del 2008) va llançar Víctor García Tur (Barcelona, 1981), que ara torna amb un artefacte absolutament diferent: una novel·la que connecta amb Hitchcock, però també amb les germanes Brontë, la ciència-ficció, els personatges desplaçats i la reflexió sobre el turisme.

—El llibre estableix una connexió amb Hitchcock que comença pel títol. Però a dins els ocells actuen a l'inrevés dels de la pel·lícula.

—La fórmula per crear la novel·la és capgirar la pel·lícula de Hitchcock. Si a la pel·lícula els ocells ataquen un poble, ataquen la humanitat, aquí és el contrari, els ocells estan fugint. En lloc d'estar-hi superpresentes, com a la pel·lícula, aquí la cosa és la seva absència. Seguint una mica la tècnica de Hitchcock, els ocells són una excusa perquè uns personatges circulin per un escenari i passin una sèrie de coses. És el que Hitchcock anomena "mcguffin".

—Al llarg de la novel·la contraposa la vida urbana de Barcelona amb la vida de poble petit. Però els problemes no són els mateixos que a la ciutat?

—Un dels conflictes de la novel·la és el turisme. Però la crítica que es fa al turisme en aquest poble també serviria per a alguns barris de Barcelona o d'altres països. Està ambientada en un poble, però la reflexió de com el turisme ens canvia ha de valdre no només per als pobles sinó per a les ciutats.

—Per què s'hi ha volgut fixar en el fenomen turístic?

—Em sembla molt actual. Tota la novel·la va jugant amb aquestes comparacions: els de fora i els d'aquí. La Dafne [la protagonista] ve de fora cap al poble, els turistes vénen de fora cap al poble... Fins i tot agafo de fora Hitchcock, que és un referent anglosaxó i el poso a Catalunya. Les Brontë també les porto de fora cap a dintre. És constantment aquest joc, de nosaltres i els altres.

Víctor García Tur

«M'he divertit molt apropiant-me de les Brontë i catalanitzant-les»

Guanyadora del premi de novel·la Marian Vayreda 2015, *Els ocells* interpel·la el lector amb una disjuntiva constant, esquitxada d'intriga: qui som "nosaltres"? Qui són ells?

Entrevista d'Anna Ballbona

Els ocells

VÍCTOR GARCÍA TUR

Premi de novel·la Marian Vayreda
2015
Empúries
389 pàgines

—Ara que anomenava les germanes Brugués, inspirades en les Brontë: la novel·la té sovint un gust per la cosa fosca, el segle XIX, victorià... Com l'explica?

—Hi ha de ser perquè m'agrada molt com a lector, el XIX, les Brontë... Bé, m'agraden molt la Charlotte i l'Anne. L'Emily, per exemple, no és la meva; és la més fosca i no és la meva favorita. Però és una qüestió d'amor per aquest tipus de novel·la, tot i que la meva va per una altra banda. Incorporar-hi elements d'aquesta època em semblava molt llaminer. M'he divertit molt apropiant-me de les Brontë i catalanitzant-les, transportant les situacions.

—Hi ha diàlegs que són un joc constant, com un flirteig estèril.

—Volia que ningú es digués les veritats a la cara, que mai s'estiguessin parlant seriosament. He buscat que els personatges tinguin molta contradicció. En Vador i la Dafne tenen converses una mica cul-de-sac, que no portaran a res. No hi ha comunicació, aquelles persones no s'aproparan, sinó que es tancaran en la superfície, en la brometa. No acaba de sortir res d'ells, d'intimitat. I aleshores crear una relació real costa més. En Vador i la Dafne no són capaços d'arrelar seriosament, amb una mica de compromís amb els sentiments i les seves idees.

—Es diria que això és molt contemporani...

—M'agradaria que fos contemporània, la novel·la. Malgrat que la pel·li de Hitchcock és dels 60, les Brontë són del XIX, jo he buscat la contemporaneïtat. I, per exemple, quan és hora d'exposar una tesi sobre com és l'amor al segle XXI, he buscat una tesi en vigor. Les relacions avui són més febles que mai i no passa res.